

LBRIS

We know
books

**GABRIEL
SOCACIU**

**MESAJE
DE LUMINĂ**

Ediție adăugită și revizuită după volumul „Lucrarea”,
de același autor, apărut în 2019, la Editura Creator

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

Cuprins

Împământarea, Forța Vieții · 9
Terapia reconectării · 31
Numerele - descifrarea destinului · 56
Noua viziune · 63
Creșterea vibrațiilor · 79
Lumina interioară · 84
Îndrumări spre tămăduire · 90
Ritmurile circadiene, orarul organelor · 98
Apa, ca medicament · 104
Energia alimentării materiei și etericului · 106
Metode de protecție energetică · 124
Informația păcatelor și legilor Divine · 135
Iertarea păcatelor · 148
Purificarea corpurilor · 153
Purificarea sufletului · 157
Curățarea mintală · 161
Trecerea · 164
Bioenergia · 171
Mesajul · 176
Trezirea · 185

Îmi place să cred că toți suntem terapeuți și
tămăduitori aflați în diferite stadii de evoluție
și conștientizare.

La rândul meu, sunt terapeut... Totul a început
cu manifestarea unei intenții care poate că deja era
acolo, în interiorul meu, așteptând să germineze la
momentul potrivit.

Am fost îndrumat de această voce interioară
pe calea firească, naturală, a reconcilierii cu
mine însumi. Nu te poți ajuta pe tine, pe alții,
lumea-n care trăiești, decât prin această pace dintre
„contradicții”. Lumina și întunericul, fericirea și
suferința, sănătatea și boala sunt părți ale aceluiași
întreg, un fel de frați care își descoperă și respectă
dorința de a fi.

Nu poți cunoaște lumina fără să treci prin
propria umbră, cu multă curiozitate și bunăvoință,
cu smerenie și cu aplecarea continuă asupra vocii
care te ghidează.

În final, totul se unește sub influența iubirii, așa este menit să fie și-așa va fi!

Cred că într-un „final” nu vor mai exista terapii și terapeuți, doar frați și surori întorși definitiv la memoriile lor primordiale.

Până atunci, sunt aici să ajut. Sunt practicant de reflexoterapie de aproape zece ani, răstimp în care am făcut ședințe de terapie câtorva mii de oameni. Nu am fost interesat de diagnostice și boli, ci doar de capacitatea unui suflet de a se deschide în fața vieții. Doar atunci se produce vindecarea, în abandonarea oricărei lupte între „contrarii”.

Am scris câteva cărți inspirate de propriile trăiri și de viziunea că nimic nu se construiește prin luptă și împotrivire, ci doar prin acceptare și iubire.

Le poți citi dacă simți că rezonezi, așa cum fac și eu, cu orice cuvânt, cu orice energie care îmi apare în fiecare zi, ca un dar divin.

Împământarea, Forța Vieții

Ființa umană este asemenea unui copac. Fiecare dintre noi vrea să-i privească frunzele, și mai ales să nesocotească sau să uite rădăcinile. Însă, în realitate, privirea adevărată, aceea care unește, este privirea care se îndreaptă asupra trunchiului. În el se naște ideea roadelor. În el se dezvoltă forța, împăcarea. Acolo este inima copacului, voința lui de a urca, puterea de a se desprinde de vechi, dar în același timp de a rămâne prins în rădăcini, în stabilitatea materiei, a formei.

Materia, sufletul și viziunea sunt cele trei componente ale unui om îmbrăcat într-o carcasă a pământului, înzestrat cu capacitatea de a crea și trăi sentimente și dăruit cu puterea de a cunoaște.

Pășim zilnic pe pământ, punem talpa pentru câteva clipe la nivelul lui, apoi o ridicăm și repetăm acest proces. Acest pășit pe pământ seamănă cu actul respirației, cu acel inspir și expir fără de

care nu primim viața. A călca pe pământ nu este numai un act mecanic, ci o conectare cu o energie tămăduitoare. Cât de puțină importanță dăm acestui proces al vieții!

Mersul pe jos nu este numai un procedeu de înaintare, de parcurgere a unei distanțe, ci și un proces profund, prin care ne împământăm, ne încărcăm cu electronii pământului.

Lăsăm acolo, la nivelul lui, excesul de energie negativă, toate deșeurile trăirilor și emoțiilor noastre. De câte ori nu ne-am simțit eliberați, ușurați, în momentul în care am ieșit din locuințe și am început să pășim pe pământ? Ce senzație confortabilă, binefăcătoare!

Mai mult, ce sentiment avem când ne punem tălpile pe un câmp plin de iarbă, pe pietrele unei albie de râu sau pe nisipul de la malul mării... Ce senzație de bunăstare avem în momentul în care mergem pe cărări de munte, când traversăm un parc plin de flori și când îmbrățișăm un copac, în timp ce ținem picioarele fixate în pământ, cât mai aproape de rădăcinile sale...

Acolo, într-o profundă stare de prezență și de conectare, simțim acel sentiment de acasă. Suntem ocrotiți, protejați, ghidați, iar pentru câteva momente trăim un vis, un abandon în fața unei simplități nemărginite. Faptul că suntem oameni

moderni și ne considerăm avansați, evoluți, nu ne împiedică să ne bucurăm de acte simple, ca atinsul propriilor picioare, mersul cât mai des pe iarbă, pe nisip, pe orice formă de viață. Pășim cu tălpile pe pământ într-un proces al vieții. Asemenea respirației, atingerea pământului ne conectează la tot ce este viu. Acest proces se numește „împământare, forța vieții”.

Suntem asemenea unui copac, cu rădăcini, tulpină și coroană, cu legătura pământului și cu cea a cerului deopotrivă. Rădăcinile noastre sunt tălpile, de acolo primim seva pământului, forța lui. Pământul este încărcat cu ioni negativi, care sunt cel mai puternic antioxidant. În plus, prin electromagnetismul său, echilibrează energiile omului și îi oferă vitalitate, sprijin, suport. Este acel sentiment de ACASĂ, când ai bine înfipite picioarele pe pământ și îndrepti ochii spre cer – casa temporară și casa veșniciei strânse în același buchet, al armoniei și păcii.

Pășitul pe pământ este, înainte de toate, o călătorie spre propriul sine, spre bucuria interioară. Pentru a fi fericiți, suntem sfătuiți să ne bucurăm de lucrurile simple, naturale, pe care le avem la îndemână. Mersul pe jos este un astfel de lucru. Contactul cu pământul, atingerea lui cu degetele de la mâini și de la picioare este un gest sacru, de

care nu ne mai amintim, dar pe care trebuie să-l simțim din nou. Altfel, ne va fi greu să găsim Calea. Din pământ trec prin talpă râuri de energie care echilibrează sistemul nervos și dau vitalitate organelor.

În prezent, omul modern, fugărit, manipulat, izbit din toate părțile de mercantilism, materialism și competiție, abia mai găsește timp să respire. Contemplația îi este străină, la fel, mulțumirea cea profundă a conexiunii cu energia vieții.

Făptura noastră a devenit fragilă, asemenea unei flori smulse din habitatul său și aruncate într-un ghiveci cu pământ artificial, fără minerale. Rădăcinile acestei plante sunt atât de fragile, atât de subțiri, încât omul nu mai simte conectare, doar durere, însingurare și frici.

Un cercetător american, Clint Ober, a observat într-o zi, în timp ce stătea pe o bancă, faptul că oamenii care treceau prin fața sa aveau picioarele băgate în încălțăminte din cauciuc și plastic, la fel cum erau și ale sale. Atunci a făcut o paralelă cu prizele, cablurile electrice, care, pentru a fi izolate, sunt învelite în aceleași materiale, din plastic și cauciuc.

Și-a dat seama că tălpile oamenilor sunt izolate de electromagnetismul pământului și nu mai pot primi așa cum trebuie energia lui. Să fie asta una dintre cauzele majore ale oboselii, extenuării, tensiunii în exces? Cu siguranță că da.

Alte cercetări au arătat că rănilor omului, congestiile, inflamațiile sale interioare se vindecă mai ușor, mai repede, în contact cu electromagnetismul pământului. Sângele devine mai puțin vâcos, fluiditatea lui ajută țesuturile, pielea, capilarele să se refacă mai rapid.

Ca practicant de reflexoterapie, am făcut tratamente pe mii de tălpi și mi-am dat seama de această devitalizare, de această lipsă de împământare.

Nu numai încălțăminte modernă este o cauză a slabei împământări, ci tot ce înseamnă îndepărtare de pământ.

Locuim în clădiri etajate, bine izolate, construite din materiale care nu lasă energiile naturale să circule. Muncim în birouri înconjurate de fire, de cabluri cu energie artificială, privim monitoare fără viață și ne conectăm propria existență la a lor.

Depindem de surse artificiale, le hrănim cu propriile frici legate de supraviețuire. Ne deplasăm cu mașini și cu alte mijloace de transport, care au avantajul vitezei, dar nu ne asigură contactul cu pământul și cu magnetismul său.

Dacă suntem înconjurați de monitoare nu înseamnă că suntem neapărat evoluți. Poate însemna că am luat-o cu mintea, cu rațiunea, mult înaintea sufletului și a trăirilor sale simple. Să nu uităm de răpile noastre, de rădăcinile care ne leagă de pământ, în această goană nebună după mărirea minții și a importanței noastre de om insubordonat naturii, creației. Nu putem trăi fără rădăcini, nu ne putem separa de întreg, de tulpina și esența lui.

Avansăm doar în măsura în care mintea se supune sentimentelor, așa cum tulpina și coroana unui copac ascultă și depind de rădăcinile lui. Înainte de toate, să observăm propria construcție, minunata arhitectură suflată cu duh, cu energie, de marele Creator. Asemenea unui copac, avem propriile rădăcini, avem o fundație fără de care nu putem construi ceva durabil. La nivel organic, fiziologic, fundația este susținută de suprarenale și rinichi, care înseamnă vitalitate, supraviețuire, legătura cu arborele genealogic. Noi suntem un copăcel mic susținut de arbori puternici (strămoșii noștri). Nu suntem independenți față de acești arbori, față de rădăcinile lor, preluăm de acolo seva pământului. De aceea este bine să ne cunoaștem propriile rădăcini și să știm de unde venim și ce avem de făcut în prezent și în viitor.

În afară de structura fiziologică, această fundație a noastră are și un câmp de energie eteric, subtil. Acest câmp înconjoară stratul fizic așa cum ceapa este învelită de foițele ei. Câmpul de protecție, care ne asigură împământarea și supraviețuirea, are dimensiuni de câteva zeci de centimetri, în funcție de vitalitatea fiecărei ființe. La oamenii slabi, devitalizați, la cei bolnavi, acest câmp de energie se diminuează constant. Cu cât acest strat de protecție este mai aproape de corpul nostru și mai slăbit, cu atât suntem predispuși la a fi atacați energetic atât de oameni sau animale, cât și de entități cu vibrație joasă, care se hrănesc din structurile noastre. În prezent, foarte mulți oameni au o fundație slabă. Ei sunt devitalizați, au rădăcinile firave și nu se pot susține în evoluția și creșterea lor.

În aceste condiții, sunt predispuși la a fi „vampiri” de energie, sau sunt „vampirizați” la rândul lor. Aceasta se face prin manipulare, control, dependență, care creează frici, sentimente de insecuritate, lipsa încrederii în forțele proprii, slăbiciuni ale membrilor inferioare, apatie, confuzie. Oamenii au devenit atât de obișnuiți să-și ia energia unul altuia, încât nici nu o mai consideră un lucru nefiresc. Pentru conectare, împământare, este nevoie de o viziune diferită asupra pământului și a energiei lui, asupra propriilor rădăcini și a arborelui

genealogic, asupra alimentației și a subordonării energiilor superioare care ne guvernează.

Conectarea cu energia pământului, grija față de roadele lui, bucuria de a păși pe el, de a-l atinge cu degetele noastre sunt o formă de a ne întări propriul Sine, spiritul nostru. Ajungem mai ușor la niște înțelesuri spirituale mai profunde în momentul în care suntem mai stabili pe propriile picioare, avem o încredere crescută în noi, ne cunoaștem calitățile.

Strămoșii noștri erau ființe care aveau o puternică legătură cu pământul lor. Este un lucru vital să știi să-ți cultivi roadele, să-ți hrănești rădăcinile, dar fără a te atașa de această stabilitate a materiei, ci a te lăsa să curgi mai în profunzimea ei, pentru a găsi alte înțelesuri, din ce în ce mai subtile, mai pline de esență divină.

De aceea, nu există numai pământ, ci și alte elemente ale naturii noastre interioare și exterioare. Dacă pământul ne oferă stabilitate, fundație, sprijin, sentimentul că avem o bază de plecare și un loc unde să revenim și să ne refacem forțele, apa ne împinge să ne lărgim acest orizont al formei și să-i dăm o altă viziune, un alt înțeles. Apa, ca energie, ne ajută să ne depășim separarea față de noi înșine, ca formă a Ego-ului, și față de alții.

Apa udă pământul și se întrepătrunde cu el într-un act al smereniei, al uniunii, cele două energii